

11 november 2010

Hebt u het gehoord op radio 1, vanmorgen om 8.15uur?

Een verhaal van Sander van Hoorn, de Nederlandse correspondent voor Israël en Palestina, in gesprek met Palestijnen, woonachtig in Gaza en die puin verzamelen van ingestorte gebouwen uit het industriegebied aan de grens met Israël.

Dat puin wordt gebruikt om nieuw cement te maken, om hun huizen na de verwoestende kracht van de bombardement op Gaza, ruim een jaar geleden, weer op te bouwen.

Met een simpel karretje gereden door een ezel proberen ze letterlijk en figuurlijk de brokstukken weer bij elkaar te sprokkelen om in de toekomst het leven mogelijk te maken voor hun gezinnen.

De veiligheidszone van 500 meter, opgelegd door Israël, verbiedt ze nog dichter bij het afscheidings hek te komen, want ze zouden misschien een hes van bommen om hun middel kunnen dragen, en ook de ezel zou drager kunnen zijn van kwaadaardige gedachten en handelingen.

Wegblijven dus!, anders zullen we schieten, zoals al gebeurd is, waarbij gewonden zijn gevallen.

Ik was opnieuw verbijsterd door deze insinuaties, deze maatregelen en deze ongelijke manier van elkaar benaderen en behandelen.

Natuurlijk wist ik dit allemaal, maar voorbeelden zijn altijd goed om nu echt de pen ter hand te nemen en te zeggen dat dit niet kan.

De toegangshekken moeten open, het verkeer moet over en weer mogelijk worden gemaakt, - hetgeen steeds gezegd is door vele landen- de handen geschud, de dialoog heropend, opdat het leven voor beide partijen, beide landen, beide bevolkingsgroepen mogelijk wordt.

'Dat iedereen kan leven', zoals het bedoeld is voor ieder van ons en ik voeg er aan toe zoals de Schepper het heeft gewild.

Marijke Egelie-Smulders